

Pentru păcatele tale

Hristos a suferit o dată pentru păcate, cel drept pentru cei nedrepti pentru a-i conduce pe oameni la Dumnezeu (1Pe 3:18). El este îndemnul pentru păcatele lumii întregi (1 Ioan 2: 2), rupând bariera dușmăniei care exista între Dumnezeu și oameni. Odată eliberat de condamnarea lui Adam, omul este capabil să facă fapte bune, deoarece acestea se fac numai atunci când cineva este în Dumnezeu (Is 26:12; Ioan 3:21).

Pentru păcatele tale

Am citit un extras din Predica nr. 350, a doctorului Charles Haddon Spurgeon, sub titlul „*O lovitură bine direcționată spre neprihănirea de sine*” și nu m-am putut abține să comentez o declarație din predică.

Mi-a atras atenția ultima propoziție a predicii, care spune: „*Hristos a fost pedepsit pentru păcatele tale înainte de a fi comis*” Charles Haddon Spurgeon, extras din predica nr. 350 „*O lovitură sigură în neprihănirea de sine*”, preluat de pe web.

Acum, dacă Dr. Spurgeon a luat în considerare textul biblic care spune că Isus este „*mielul care a fost ucis de la întemeierea lumii*”, de fapt, el ar trebui să sublinieze că Hristos a murit înainte ca păcatul să fie introdus în lume (Apoc. 13: 8; Rom 5:12). Cu toate acestea, deoarece susține că Isus a fost pedepsit înainte ca păcatul fiecărui creștin să fie comis individual, înțeleg că Dr. Spurgeon nu a făcut nicio referire la versetul 8, capitolul 13 din Cartea Apocalipsei.

Hristos a fost pedepsit pentru păcatul întregii omeniri, dar cine a comis ofensă care a condus toată omenirea să fie sub păcat? Acum, prin Scripturi, înțelegem că păcatul provine din jignirea (neascultarea) lui Adam și nu din erorile de conduită

pe care le comit oamenii.

Pedeapsa care a adus pacea nu s-a datorat erorilor de conduită făcute individual ", deoarece toți oamenii sunt generați în condiția înstrăinării de Dumnezeu (păcătoșii). Hristos este mielul lui Dumnezeu care a murit înainte de întemeierea lumii, adică mielul a fost oferit înainte ca jignirea lui Adam să aibă loc.

Pedeapsa care a căzut asupra lui Hristos nu se datorează conduitei oamenilor (păcatele comise), ci jignirii lui Adam. La Adam, oamenii au devenit păcătoși, întrucât printr-o ofensă a venit judecata și condamnarea tuturor oamenilor, fără excepție (Rom. 5:18).

Dacă păcatul (condiția omului fără Dumnezeu) ia naștere din conduita oamenilor, pentru ca dreptatea să fie stabilită, neapărat mântuirea ar fi posibilă numai prin conduita oamenilor. Ar fi necesar ca bărbații să facă ceva bun pentru a-și înmuia comportamentul rău, totuși, nu ar fi niciodată „justificat”.

Dar mesajul Evangheliei arată că, prin ofensarea unui singur om (Adam), toți au fost condamnați la moarte și doar de un singur om (Hristos, ultimul Adam), darul harului lui Dumnezeu a abundat peste mulți (Rom. 5:15). Când Isus a murit pentru păcatele noastre, a avut loc o înlocuire a actului: pe măsură ce Adam nu a ascultat, ultimul Adam a fost ascultător până la încercare.

Ultima propoziție a extrasului din predica doctorului Spurgeon demonstrează că nu s-a considerat că:

- Toți oamenii sunt păcătoși pentru că primul tată al omenirii (Adam) a păcătuit (Is 43:27);
- Că toți oamenii sunt formați în nelegiuire și concepuți în păcat (Ps 51: 5);
- Că toată omenirea a fost îndepărtată de Dumnezeu de la mamă (Ps 58: 3);

- Că toți oamenii au greșit de când s-au născut (Ps 58: 3), pentru că au intrat printr-o ușă largă care dă acces la o cale largă care duce la pierzare (Mt 7:13 -14);
- Că, pentru că au fost vândute ca sclav al păcatului, nimeni nu a călcat conform păcatului lui Adam (Rom. 5:14);
- Că cel mai bun dintre oameni este comparabil cu un ghimpe, iar cel drept este mai rău decât un gard viu de spini (Mc 7: 4);
- Că toți oamenii au păcătuit și nu au ajuns la slava lui Dumnezeu din cauza osândirii stabilite în Adam;
- Că nu este nimeni drept, nici unul, dintre descendenții lui Adam (Rom. 3:10) etc.

Ce bun sau rău face un copil în pântecul mamei sale pentru a fi conceput în păcat? Ce păcat se angajează un copil să meargă „greșit” de când s-a născut? Când și unde s-au rătăcit toți oamenii și au devenit murdari împreună? (Rom. 3:12) Nu a fost pierderea umanității prin ofensa lui Adam?

În Adam toți oamenii au fost spurcați împreună (Ps 53: 3), deoarece Adam este ușa largă prin care intră toți oamenii la naștere. Nașterea după trup, sânge și voința omului este ușa largă prin care intră toți oamenii, se întorc deoparte și împreună devin necurați (Ioan 1:13).

Ce eveniment a făcut ca toți oamenii „împreună” să devină necurați? Numai jignirea lui Adam explică faptul că toți oamenii, în același eveniment, devin necurați (împreună), deoarece este imposibil pentru toți oamenii de nenumărate vârste să efectueze același act împreună.

Luați în considerare: A murit Hristos pentru că Cain l-a ucis pe Abel sau Hristos a murit din cauza ofensei lui Adam? Care dintre evenimente a compromis natura întregii umanități? Fapta lui Cain sau ofensa lui Adam?

Rețineți că condamnarea lui Cain nu provine din fapta sa

criminală, ci provine din condamnarea din Adam. Isus a demonstrat că nu a venit să condamne lumea, ci să o salveze, deoarece ar fi contraproductiv să judecăm ceea ce este deja condamnat (Ioan 3:18).

Hristos a fost pedepsit din cauza păcatului omenirii, cu toate acestea, păcatul nu se referă la ceea ce comit oamenii, ci mai degrabă spune despre infracțiunea care a adus judecată și condamnare tuturor oamenilor, fără distincție.

Acțiunile oamenilor sub jugul păcatului se mai numesc păcat, întrucât oricine păcătuiește, păcătuiește pentru că este rob al păcatului. Bariera separării dintre Dumnezeu și oameni a apărut prin ofensarea lui Adam și, din cauza ofensei din Eden, nu este nimeni dintre fiii oamenilor care să facă binele. De ce nu este nimeni care să facă bine? Pentru că s-au rătăcit cu toții și împreună au devenit necurați. Prin urmare, din cauza ofensei lui Adam, tot ceea ce face un om fără Hristos este necurat.

Cine din necurat va lua ceea ce este pur? Nimeni! (Iov 14: 4) Cu alte cuvinte, nu există nimeni care să facă bine pentru că toată lumea este sclavă a păcatului.

Acum sclavul păcatului săvârșește păcatul, întrucât tot ceea ce face aparține stăpânului său de drept. Acțiunile slujitorilor păcatului sunt păcătoase, deoarece sunt făcute de sclavii păcatului. De aceea Dumnezeu i-a eliberat pe cei care cred că sunt slujitori ai dreptății (Rom. 6:18).

Copiii lui Dumnezeu, pe de altă parte, nu pot păcătui pentru că sunt născuți din Dumnezeu și sămânța lui Dumnezeu rămâne în ei (1 Ioan 3: 6 și 1 Ioan 3: 9). Oricine comite păcat este al diavolului, dar cei care cred în Hristos aparțin lui Dumnezeu (1Co 1:30; 1Jo 3:24; 1Jo 4:13), deoarece sunt templul și locuința Duhului (1Jo 3: 8)).

Hristos s-a manifestat pentru a distruge lucrările diavolului (1 Ioan 3: 5 și 1 Ioan 3: 8) și toți cei născuți de Dumnezeu

rămân în El (1 Ioan 3:24) și în Dumnezeu nu există păcat (1 Ioan 3: 5). Acum, dacă nu există păcat în Dumnezeu, rezultă că toți cei care sunt în Dumnezeu nu păcătuiesc, deoarece au fost născuți de la Dumnezeu și sămânța lui Dumnezeu rămâne în ei.

Un copac nu poate aduce două tipuri de fructe. Astfel, cei care s-au născut din sămânța lui Dumnezeu nu pot produce roade pentru Dumnezeu și diavol, așa cum este imposibil ca un slujitor să slujească doi stăpâni (Luca 16:13). Fiecare plantă plantată de Tată aduce multe roade, dar aduce roade numai pentru Dumnezeu (Isaia 61: 3; Ioan 15: 5).

După ce a murit pentru păcat, bătrânul stăpân, revine omului înviat să se prezinte lui Dumnezeu ca viu din morți, iar membrele trupului său ca instrument al dreptății (Rom. 6:13). Condiția „vie” a morților este dobândită prin credința în Hristos, prin regenerare (nouă naștere). Prin noua naștere, omul devine viu din morți și rămâne, prin urmare, să-i prezinte voluntar lui Dumnezeu membrii trupului său ca instrument al dreptății.

Păcatul nu mai domnește, deoarece nu mai are stăpânire asupra celor care cred (Rom. 6:14). Creștinul trebuie să ofere membrilor săi să slujească dreptății, adică să slujească Celui care i-a sfințit, deoarece Hristos este justificarea și sfințirea creștinilor (Rom. 6:19; 1Co 1:30).

Hristos a suferit o dată pentru păcate, cel drept pentru cei nedrepti pentru a-i conduce pe oameni la Dumnezeu (1Pe 3:18). El este îndemnul pentru păcatele lumii întregi (1 Ioan 2: 2), rupând bariera dușmăniei care exista între Dumnezeu și oameni. Odată eliberat de condamnarea lui Adam, omul este capabil să facă fapte bune, deoarece acestea se fac numai atunci când cineva este în Dumnezeu (Is 26:12; Ioan 3:21).

Bărbații fără Dumnezeu, pe de altă parte, există fără speranță în această lume, pentru că sunt ca necuratul și tot ceea ce produc este necurat. Nu există nicio modalitate prin care omul

fără Dumnezeu să facă binele, deoarece natura rea □□produce numai rău „Dar noi toți suntem ca cei murdari și toate dreptățile noastre sunt ca zdrența murdară; și ne ofilim cu toții ca o frunză, iar nelegiuirile noastre ca un vânt ne îndepărtează ” (Is 64: 6).

Profetul Isaias, în descrierea stării poporului său, i-a comparat cu:

- Necuratul – Când a devenit necurat oamenii din Israel? Când toți s-au rătăcit și împreună au devenit necurați, adică în Adam, primul Tată al omenirii (Ps 14: 3; Is 43:27);
- Dreptatea ca zdrențe murdare – Toate lucrările de dreptate ale celor murdari sunt comparabile cu zdrențele murdare, care nu sunt potrivite pentru îmbrăcăminte. Deși erau religioși, lucrările poporului lui Israel erau fapte ale nelegiuirii, fapte ale violenței (Is 59: 6);
- Se ofilesc ca frunza – Nu a existat nicio speranță pentru poporul Israel, deoarece frunza era moartă (Is 59:10);
- Nedreptățile sunt ca vântul – Nimic din ce a făcut Israel nu le-a putut elibera de această condiție oribilă, deoarece nelegiuirea este comparabilă cu vântul care smulge frunza, adică omul nu poate scăpa de stăpânul păcatului.

Hristos, la timpul potrivit, a murit pentru cei răi. Mielul lui Dumnezeu a fost sacrificat de la întemeierea lumii de către păcătoși

„Pentru că Hristos, în timp ce noi eram încă slabi, a murit la timpul potrivit pentru cei răi” (Rom. 5: 6);

„Dar Dumnezeu ne dovedește dragostea pentru noi, prin faptul că Hristos a murit pentru noi, în timp ce noi suntem încă păcătoși” (Rom. 5: 8).

Acum, Hristos a murit pentru sclavii păcatului și nu pentru

„păcatele” pe care le practică sclavii păcatului, așa cum a înțeles dr. Spurgeon.

Hristos a murit pentru păcătoși, de aceea cei care cred mor împreună cu El. Hristos a murit pentru toți, astfel încât cei care sunt înviați să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci mai degrabă să trăiască pentru Acela care a murit și a înviat din nou (2Co 5:14).

Cei care au înviat împreună cu Hristos sunt în siguranță, deoarece:

- Ei sunt în Hristos;
- Sunt creaturi noi;
- Lucrurile vechi au dispărut;
- Totul a devenit nou (2Co 5:17).

Dumnezeu i-a împăcat cu Sine pe cei care cred prin Hristos și au dat celor vii din morți slujirea împăcării (2Co 15:18).

Cei vii dintre morți rămân cu îndemnul: nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu (2 Cor. 6: 1). Dumnezeu te-a auzit într-un timp acceptabil, prin urmare, ca instrument al dreptății, se recomandă creștinilor:

- Nu da scandal deloc – De ce nu ar trebui creștinii să dea scandal? Pentru a fi salvat? Nu! Ca nu cumva să fie cenzurat ministerul reconcilierii;
- A fi recomandabil în toate – În multă răbdare, în suferințe, în nevoi, în angoase, în bici, în revolte, în revolte, în muncă, în priveghii, în posturi, în puritate, în știință, în lung- suferința, în bunătatea, în Duhul Sfânt, în dragostea nesimțită etc. (2Co 6: 3-6).

Hristos a fost ucis de la întemeierea lumii, chiar înainte ca întreaga omenire să devină sclavă a nedreptății datorită neascultării unui singur om care a păcătuit: Adam.